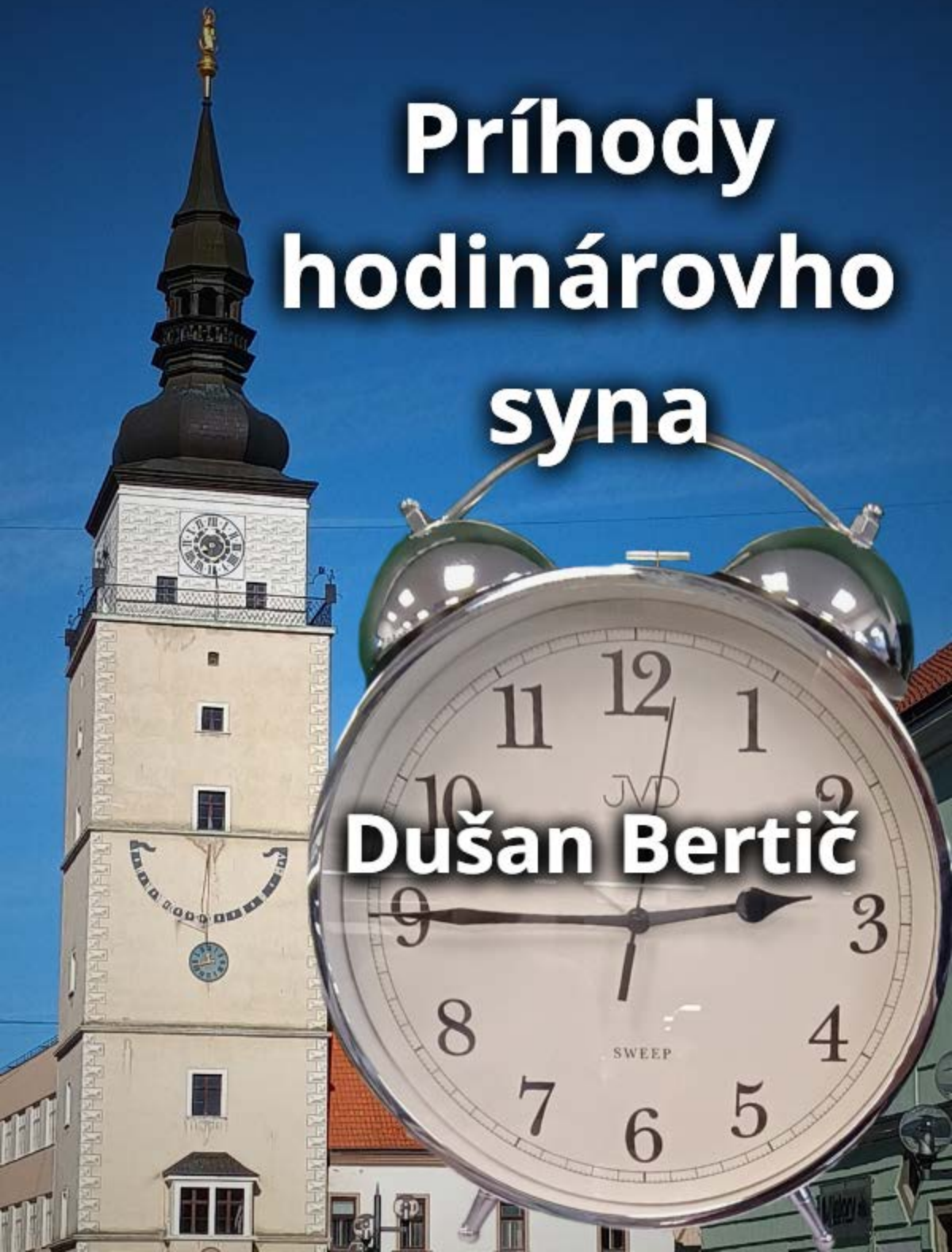

Príhody hodinárovho syna

Dušan Bertič

Príhody hodinárovho syna - na úvod.

Žil bol, bol žil, hodinárov syn. V jednej dedinke, ani nie veľkej, ani nie malej. V takej akurátnej. To bolo ešte v tej rodnej, než sa presťahoval. Keď sa totižto presťahoval, vlastne aj s celou rodinou, myslel si, že je to len na chvíľu. Bolo to však navždy.

Prišiel do veľmi vzdialenej dediny, kde bolo pre neho všetko úplne neznáme. Domov mal teraz síce nový, ale samotný dom bol starý a zanedbaný. Navyac bol postavený rovno v zákrute hlavnej cesty. Záhrada zarastená burinou vyše hlavy. A vedľa nej...

Smetisko! Veľké a povedzme si pravdu, aj dosť zapáchajúce.

„Fúú! To je hrozné! Tak pri smetisku by som bývať nechcel,“ zareagovala by väčšina z vás. Súhlasím s vami. Ja by som zasa nechcel bývať pri cintoríne. Ale niekedy sa životné okolnosti vyvinú tak, že ich musíme chvíľu znášať, kým sa nezmenia k lepšiemu.

Dom bol posledným, alebo prvým v dedine. Podľa toho, z ktorého konca ste prišli. Alebo naopak, z ktorého začiatku. Väčšinou sa za začiatok dediny považuje ten, ktorý je bližšie k mestu. A to bolo zo smetiskovej strany. Takže môžeme povedať, že hodinárov syn sa presťahoval do domu, ktorý sa nachádzal na začiatku dediny.

Smetisko tam bolo celé veky. Dozvedel sa, že v minulosti na tom mieste ťažili hlinu. Vznikla tam veľká jama a tak ju začali využívať na smeti a odpad. Desiatky a desiatky rokov. A možno aj celé storočie.

Prečo sa hodinárov syn vlastne musel presťahovať? Teda nielen on, ale celá jeho rodina? Vraj sa im rozpadal dom, ktorý bol z väčšej časti postavený z hlinených tehál. To bol však len jeden z dôvodov. Veď aj tento dom do ktorého prišli bývať bol tiež čiastočne postavený z hlinených tehál.

Že neviete, ako sa také hlinené tehly vyrábali? Tak sa skúste opýtať rodičov. To som zvedavý, či to vedia. Hodinárov syn to vedel a aj na vlastné oči videl.

Ale, viete čo? Čo keby sme začali od začiatku? Teda od okamihu, keď sa hodinárov syn narodil? A nevolajme ho takto. Aj keď ste iste zvedavý, prečo mu tak hovorím. Skúsme mu dať meno. Napríklad Dušan. Skôr, kým sa totiž Dušan narodil sa jeho mame toto meno

veľmi páčilo. Na svete ho už čakali starší súrodenci. Jeden brat a tri sestry. A tak niekde odtiaľto vám rád vyrozprávam tie zaujímavé a niektoré až neuveriteľné príhody, ktoré sa stali hodinárovmu synovi. Teda pardon, Dušanovi. Vidíte, stále ho mám zafixovaného v hlave takto. Ale budem sa snažiť si ho odfixovať aspoň čo sa týka tejto knihy. Sem-tam sa však bude hodiť, keď ho nazvem hodinárovým synom. To preto, lebo dať názov tejto knižke napríklad „Dušanove príbehy“, by bolo podľa mňa také všedné, obyčajné a dosť nezaujímavé. No keďže som ju nazval „Príhody hodinárovho syna“, hneď je to oveľa zaujímavejšie. A ktovie, či sa vám táto kniha nezapáči natoľko, že po dočítaní budete chcieť, aby prišla na svet aj druhá časť. Ale nepredbiehajme.

Takže niektorí z vás, čo ste si začali čítať túto knihu, ste už asi postrehli, že to čo zažil náš hlavný hrdina, sa stalo už dosť dávno. Je to tak. Ved' dnes sa už nestavajú domy z hlinených tehál a smetiská sú zakázané. Odpad separujeme, teda triedime. Veľa z neho sa tiež recykluje. Máme spaľovne a súčasné novodobé smetiská nazývame skládkami odpadu. Tie sú prísne kontrolované a ohradené. Nemôže si tam len tak prísť hocikto a doviezť tam hocičo. O tom ste sa však už určite dozvedeli v škôlke alebo aj v škole. Ale my sa ešte ku smetisku z Dušanovej doby dostaneme. Zopár príhod bude totižto aj zo smetiska. A uvidíte, že niektoré budú naozaj napínavé až nebezpečné.

Vráťme sa teda na začiatok. Samozrejme nikto z nás si nepamätá, ako sa narodil. Dušan si začal pamätať niektoré veci, keď mal čosi viac ako dva roky. Ako som tu už spomenu a keď ste si aj vy zapamätali, narodil sa do šesťčlennej rodiny. Do domu s veľkým dvorom a veľkou záhradou. Dom sa nachádzal na konci, alebo začiatku dediny. Podľa toho, z ktorého konca ste prišli. Alebo naopak, z ktorého začiatku. Že vám je to povedomé?

„Počkať, počkať! Vy ste sa pomýlil,“ asi ste teraz zvolali.

Nie, nepomýlil. Dušan býval v tejto dedine na jej konci, ale nie úplne. Nebol to posledný dom v dedine ako ten, čo sa do neho neskôr presťahoval. Za týmto rodným domom a jeho pravým domovom ich bolo ešte zopár. A tu strávil krátku časť svojho detstva. Ale určite ste už zvedaví, o čom budú tie príhody.

„Ale to budú asi nudné príhody. Pre menšie deti,“ napadlo vám teraz najmä takým, čo

máte okolo osem rokov a trochu viac.

Verte mi, že sa nudiť nebudete. Tieto príhody sú totižto jedinečné. Tak, ako je jedinečný každý z vás, čo drží v rukách túto knihu. Alebo vám teraz z nej číta jeden z rodičov. Pretože aj to, čo ste doteraz zažili vy, je jedinečné a neopakovateľné. A možno, keď vyrastiete a dospejete, niektorí z vás sa rozhodnú napísať podobnú knihu. Verím, že bude určite rovnako zaujímavá a poučná ako táto, ak nie viacej. Čo keby ste si už dnes začali robiť nejaké poznámky?

Myslím, že na úvod by to mohlo aj stačiť. Poďme sa teda pozrieť na to, čo to ten hodinárov syn zažil. Nebojte sa. Už som sa odfixoval. Naschvál som použil toto pomenovanie. Dušan bol totižto dosť veľký beťár. A to nevedel ešte ani chodiť.

Že neviete, čo je to beťár? Tak si musíte otočiť stránku a prečítať si prvý príbeh.